

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 483/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., Kpt. Jaroša 29, Trenčín, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Barbora Koncová, LL.M., proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 27Ek/265/2018 z 21. marca 2023 a sp. zn. 34Ek/257/2018 z 23. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa dvoma ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 23. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27Ek/265/2018 z 21. marca 2023 a sp. zn. 34Ek/257/2018 z 23. marca 2023. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať jej primerané finančné zadostučinenie spolu v sume 2 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.
2. Uznesením č. k. PLs. ÚS 13/2023-6 zo 14. júna 2023 spojil ústavný súd obe ústavné sťažnosti na spoločné konanie.
3. Z ústavných sťažností, napadnutých uznesení a ďalších príloh vyplýva, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“), sa dvoma samostatnými návrhmi na vykonanie exekúcie domáhala proti sťažovateľke ako povinnej vymoženiu pohľadávky vo výške 1 760,25 eur s príslušenstvom a vo výške 1 758,18 eur s príslušenstvom na základe exekučných titulov – rozhodcovských rozsudkov Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z. z. p. o., Krížna 56, Bratislava, č. k. 160/11/15 z 26. októbra 2016 a č. k. 159/11/15 z 26. októbra 2016. V daných

exekučných veciach sa na exekučnom súde vedú konania pod sp. zn. 27Ek/265/2018 a sp. zn. 34Ek/257/2018.

4. Exekučný súd vykonaním týchto exekúcií poveril súdnu exekútoriku JUDr. Michaelu Zubal' Burdovú, ktorá v exekučnom konaní vedenom u nej pod sp. zn. 419EX 93/18 vydala 21. marca 2018 upovedomenie o začatí exekúcie, proti ktorému podala sťažovateľka viaceré návrhy na zastavenie exekúcie. Exekučný súd uznesením sp. zn. 27Ek/265/2018 z 3. augusta 2022 vydaným vyšším súdnym úradníkom v poradí tretí návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol a žiadnemu z účastníkov konania nárok na náhradu trov konania vzniknutých v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zastavenie exekúcie nepriznal. Proti uzneseniu exekučného súdu z 3. augusta 2022 podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodol exekučný súd uznesením sp. zn. 27Ek/265/2018 z 21. marca 2023 tak, že túto sťažnosť zamietol a sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v súvislosti so sťažnosťou nepriznal.

5. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 419EX 176/18 vydala súdna exekútorika 27. marca 2018 upovedomenie o začatí exekúcie, proti ktorému podala sťažovateľka 10. decembra 2021 v poradí druhý návrh na zastavenie exekúcie. Exekučný súd uznesením sp. zn. 34Ek/257/2018 zo 6. júla 2022 vydaným vyšším súdnym úradníkom okrem iného rozhodol tak, že návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu exekučného súdu zo 6. júla 2022 podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodol exekučný súd uznesením sp. zn. 34Ek/257/2018 z 23. marca 2023 tak, že túto sťažnosť zamietol a sťažovateľke nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutým uzneseniam o zamietnutí sťažnosti podala sťažovateľka tieto ústavné sťažnosti, v ktorých zhodne argumentuje:

a) Zmluvy o revolvingovom úvere, od ktorých oprávnený odvodzuje exekučne vymáhané nároky, spĺňajú charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny pred ich uzavretím. V posudzovaných veciach išlo o podpis rozhodcovskej doložky na predtlačenom formulári oprávneného, preto sťažovateľka považuje rozhodcovskú doložku pre jej rozpor s § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka za absolútne neplatný právny úkon. Keďže v uvedených veciach boli exekučné tituly vydané proti spotrebiteľovi, okresný súd mal postupovať v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci sp. zn. 6Cdo/1/2012, v zmysle ktorého „... je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať existenciu a platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci... nezáväznosť tohto exekučného titulu“.

b) Sťažovateľka taktiež poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Cdo/122/2011, v zmysle ktorého: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“

c) Podľa sťažovateľky skutočnosť, že prvý návrh na zastavenie exekúcie nepodala v lehote podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, resp. že vo svojom prvom návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý bol podaný v lehote podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, explicitne nedefinovala nutnosť zastavenia exekúcie s poukazom na nedostatok vykonateľnosti exekučného titulu v súvislosti s rozhodcovskou zmluvou ako nekalou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve, nemožno považovať za prekážku súdu zaoberať sa neplatným dojednaním rozhodcovskej doložky, resp. skutočnosťou, že danú vec prejednal a rozhodol orgán, ktorý nemal právomoc o veci konať a rozhodnúť. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že exekučný súd je *ex offio* povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. S poukazom na § 53 ods. 1 Exekučného poriadku bol okresný súd povinný preskúmať, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej, už v čase pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nespĺnil túto povinnosť a poverenie na vykonanie exekúcie vydal napriek skutočnosti, že rozhodcovská doložka medzi oprávneným a sťažovateľkou nebola platne uzatvorená, v nadväznosti na čo nemal orgán, ktorý vydal exekučný titul, právomoc o veci konať a rozhodnúť. Takéto pochybenie okresného súdu pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie, ktoré v konečnom dôsledku spôsobilo pretrvávajúci nezákonný stav, keď je proti sťažovateľke vedená exekúcia na základe nulitného exekučného titulu, nemožno zhojiť poukazom na nutnosť aplikácie koncentračnej zásady. V nadväznosti na uvedené poukazuje na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej ak bude exekúcia podľa exekučného titulu, ktorý nespĺňa požiadavku formálnej a materiálnej vykonateľnosti, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená (R 58/1997).

d) Okresný súd sa nedostatočne vysporiadal s jednotlivými argumentmi sťažovateľky prednesenými v návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj v sťažnostiach proti uzneseniam o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Podľa názoru sťažovateľky je odôvodnenie poukazom na zásadu koncentrácie konania nedostatočné, obzvlášť v prípade, ak účastníkom konania je spotrebiteľ. Napadnuté uznesenia neobsahujú odôvodnenie tak, ako to vyžaduje § 220 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

7. Podstatou oboch ústavných sťažností je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými uzneseniami sudcu okresného súdu, ktorými boli zamietnuté sťažnosti sťažovateľky podané proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí jej návrhov na zastavenie exekúcií. V ústavných sťažnostiach sťažovateľka namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutých uznesení a nesprávnu aplikáciu tzv. koncentračnej zásady pri rozhodovaní všeobecného súdu o jej opakovaných návrhoch na zastavenie exekúcie.

8. Z § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného

orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 59/2019).

9. Ústavný súd opakovane judikoval, že pri uplatňovaní jeho právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

10. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne čl. 46 ods. 1 ústavy), je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

11. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní ústavných sťažností sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenia okresného súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nim uplatňuje.

12. Vo vzťahu k sťažovateľkou v ústavných sťažnostiach uplatnenej ťažiskovej námietke, podľa ktorej okresný súd v oboch konaniach o jej návrhoch na zastavenie exekúcie neskúmal (ne)platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky), hoci šlo o nároky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy, okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia z 21. marca 2023 uviedol, že nemožnosť preskúmania platnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu nutnosti aplikácie koncentračnej zásady už riešil, a to v uznesení sp. zn. 27Ek/265/2018 zo 7. marca 2022, ktoré bolo sťažovateľke prostredníctvom jej právneho zástupcu riadne doručené a nemá dôvod sa od neho odchýľovať. Súd v ňom vysvetlil aj to, že s poukazom na subsidiárnu aplikáciu Civilného sporového poriadku sa koncentračná zásada vyjadrená v § 61k a § 61l Exekučného poriadku vzťahuje i na spotrebiteľa (§ 296 CSP vo väzbe na § 366 CSP). Podotkol, že v tomto zmysle zo strany exekučného súdu nejde o žiadnu rezignáciu

na ochranu spotrebiteľa, ale rámcovanie tohto priestoru spotrebiteľovi zo strany zákonodarcu dáva aspoň akú-takú právnu istotu druhej strane a možnosť predvídateľnosti ďalšieho priebehu konania a tiež neutralizuje neprimerané vychýlenie procesných práv spotrebiteľa do ako-tak rovnovážneho stavu aj pre veriteľa. Poukaz sťažovateľky na judikatúru, ktorá vychádzala zo stavu, keď ešte koncentrácia v exekúcii nebola prítomná, vyhodnotil ako nerelevantný, resp. bez ďalšej podpornej argumentácie nepoužiteľný. Poukázal na nedávne uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 106/2023 z 21. februára 2023, ktoré potvrdzuje platnosť záverov rozhodovacej činnosti exekučného súdu o správnosti aplikácie koncentračnej zásady aj pre prípad, že by účastnícky právny vzťah mohol byť posudzovaný ako spotrebiteľský. Tiež podrobil sťažnosť sťažovateľky kritike z dôvodu, že táto namiesto toho, aby v sťažnosti predostrela argumentáciu proti aplikácii koncentračnej zásady v danej veci, súc už skôr oboznámená s pohľadom súdu na danú vec, v sťažnosti opakovala v zásade to isté, čo uviedla v druhom, resp. treťom návrhu na zastavenie exekúcie. Poukázal na to, že prijatím novej právnej úpravy civilného procesu ako novej subsidiárnej právnej úpravy exekučného konania sa nutne zmenil pohľad i na inštitút návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý už nie je možné relevantne podať z rovnakých dôvodov viackrát počas trvania exekúcie, a rovnako sťažnosť proti rozhodnutiu o návrhu na zastavenie exekúcie nie je duplicitným návrhom na zastavenie exekúcie, o ktorom rozhoduje sudca, ale, naopak, je procesnou obranou, v ktorej sťažovateľ namieta vady rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, resp. vady konania ktoré mu predchádzalo. Účastník konania má v tomto smere povinnosť napadnúť vady (t. j. i právnu argumentáciu vyššieho súdneho úradníka) s použitím všetkých relevantných dôvodov, pre ktoré sa nevyhovelo jeho návrhu. Ak je sťažnosť v podstatných rysoch to isté ako pôvodný procesný návrh a vôbec nereflektuje priebeh konania a jeho výsledky v napadnutom rozhodnutí, tak takejto sťažnosti nie je možné vyhovieť.

13. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia z 23. marca 2023 vyplýva, že okresný súd sa stotožnil s posúdením návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie ako podaného po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, keďže bol podaný 10. decembra 2021, t. j. po viac ako 3 rokoch od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie sťažovateľke 9. augusta 2018, a tiež s jeho zamietnutím v dôsledku toho, že sťažovateľka v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedla skutočnosti, ktoré by nemohla uplatniť v zákonom stanovenej lehote. Pripomenul, že v uvedenej veci ide o ďalší návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie, ktorý podala v zmysle § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, pričom o predchádzajúcom návrhu na zastavenie exekúcie okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 34Ek/257/2018 z 23. septembra 2021, ktoré v spojení s rozhodnutím sudcu o sťažnosti sp. zn. 34Ek/257/2018 z 31. marca 2022 nadobudlo právoplatnosť 12. apríla 2022. Keďže uvedené rozhodnutia boli sťažovateľke riadne doručené, mala možnosť oboznámiť sa s ich obsahom, a to i vo vzťahu k uplatňovaniu koncentračnej zásady v exekučnom konaní. Okresný súd poznamenal, že v predchádzajúcom návrhu sťažovateľka v zásade namietala rovnaké skutočnosti – nedostatok právomoci rozhodcovského súdu vec prejednať a rozhodnúť z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy. Predmetný návrh okresný súd zamietol s odôvodnením, že na uvedené skutočnosti z hľadiska uplatňovania koncentračnej zásady nie je možné prihliadať. Pre úplnosť okresný súd dodal, že ani fakt, že nedostatok právomoci rozhodcovského súdu sťažovateľka v tomto druhom návrhu odôvodňovala aj tým, že ho nevydal orgán dohodnutý v rozhodcovskej zmluve (čo nenamietala vo svojom predchádzajúcom návrhu na zastavenie exekúcie), nemôže viesť k zastaveniu exekúcie, keďže rovnako ide o skutočnosť,

ktorá jej musela byť známa už prinajmenšom v čase rozhodcovského konania. Túto skutočnosť však sťažovateľka uviedla až po troch rokoch od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie bez toho, aby oneskorenosť zdôvodnila takými skutočnosťami, ktoré by jej objektívne bránili uviesť ju v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom. Za nedostatok sťažnosti spôsobujúci jej nedôvodnosť sudca okresného súdu považoval i to, že v nej sťažovateľka nereflektovala na zásadný dôvod zamietnutia jej (ďalšieho) návrhu na zastavenie exekúcie, ktorým bolo uplatnenie koncentračnej zásady pre oneskorenosť podaného návrhu na zastavenie exekúcie. V tejto súvislosti vysvetlil, že Exekučný poriadok akceptuje ako účinnú obranu proti uplatneniu koncentračnej zásady tvrdenia preukazujúce, že povinný nemohol bez vlastnej viny uplatniť také skutočnosti už skôr (§ 61k ods. 3 posledná veta Exekučného poriadku). Sťažovateľka však ani v ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie a ani v sťažnosti žiadne také dôvody neuviedla. Platnosť záverov rozhodovacej praxe exekučného súdu potvrdzujú i viaceré rozhodnutia ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 231/2022 z 24. mája 2022 alebo sp. zn. IV. ÚS 106/2023 z 21. februára 2023, v zmysle ktorých sa koncentrácia exekučného konania vzťahuje na všetkých povinných bez rozdielu, teda i na spotrebiteľov, preto aj spotrebiteľia majú dôsledne rešpektovať procesné limity práv a povinností ustanovených zákonom (v danom prípade Exekučným poriadkom). Z uvedeného dôvodu nebol potom ani poukaz povinnej na judikatúru, ktorá nevychádza z uplatňovania koncentračnej zásady, v danej veci relevantný.

14. Po preskúmaní napadnutých uznesení ústavný súd konštatuje, že nezistil v odpovediach na námietky sťažovateľky formulovaných okresným súdom nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Už vyšší súdny úradník jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov nevyhovelo návrhom sťažovateľky na zastavenie exekúcie, a sudca okresného súdu sa následne v napadnutých uzneseniach s týmito dôvodmi stotožnil. Zároveň sa vysporiadal i s námietkami sťažovateľky obsiahnutými v jej sťažnosti s tým záverom, že buď išlo o totožné námietky už uplatnené v predchádzajúcich návrhoch sťažovateľky na zastavenie exekúcie, s ktorými sa okresný súd už v predošlých rozhodnutiach vysporiadal, alebo išlo o námietky nové, ktoré sťažovateľka neuplatnila v rámci návrhu na zastavenie exekúcie podaného v zákonom ustanovenej lehote 15 dní vyplývajúcej z § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, a preto na ne s poukazom na zásadu koncentrácie konania nemohol prihliadať.

15. Koncentrácia konania vyplývajúca z § 61k ods. 2 Exekučného poriadku sa prejavuje v tom, že povinný musí v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom, t. j. v návrhu podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, uviesť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania návrhu. V ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie môže povinný uplatniť iba právne skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré objektívne bez svojej viny nemohol uplatniť skôr. Vzťahnuc uvedené na veci sťažovateľky, možno konštatovať, že zo skutkových okolností opísaných v predošlých odsekoch je zjavné, že sťažovateľka nevyužila možnosť podať návrh na zastavenie exekúcie v zákonom ustanovenej lehote 15 dní vyplývajúcej z § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. V návrhoch na zastavenie exekúcie, ktoré boli posudzované okresným súdom a ktoré boli podané opakovane, sťažovateľka neuviedla nové skutočnosti, a preto pokiaľ sa okresný súd v okolnostiach danej veci platnosťou rozhodcovskej zmluvy osobitne nezaoberal s poukazom na koncentráciu konania (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), nemožno mu tento postup vyčítať a vidieť v tom

nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorý by mal spôsobiť zásah do práv sťažovateľky. Ústavný súd plne rešpektuje postavenie spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch ako strany požívajúcej vyššiu súdnu ochranu z hľadiska jeho slabšieho právneho postavenia v spotrebiteľskom vzťahu, rovnako aj doktrínu ochrany spotrebiteľa vytvorenú medzinárodnými aj vnútroštátnymi súdmi. Na druhej strane považuje za nevyhnutné, aby aj spotrebiteľ dôsledne rešpektoval procesné limity práv a povinností ustanovených zákonom (v danom prípade Exekučným poriadkom, IV. ÚS 106/2023).

16. Ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení okresného súdu dospel k záveru, že ich odôvodnenie je dostatočným, logickým a racionálnym podkladom na výrok, ktorým zamietli sťažnosti sťažovateľky. Podľa názoru ústavného súdu z napadnutých uznesení nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Exekučný súd pri rozhodovaní a odôvodňovaní svojich právnych záverov ústavne súladne interpretoval a aplikoval ustanovenia relevantných právnych noriem. Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenia okresného súdu sú v súlade s platnou právnou úpravou a stabilizovanou judikatúrou, neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd do napadnutých uznesení zasahoval. Ústavný súd považuje v zmysle uvedeného napadnuté uznesenia okresného súdu za ústavne konformné, na základe čoho konštatuje, že im nemožno vytknúť vady, ktoré by viedli k porušeniu práv vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy či čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedených dôvodov ústavné sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

17. Keďže ústavné sťažnosti boli odmietnuté, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedených veciach stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu